

בש"פ 4261/19 - מדינת ישראל נגד אמיר מרמש, טרייסי קדיס

בבית המשפט העליון

בש"פ 4261/19

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המבקשת: מדינת ישראל

נגד

המשיבים: 1. אמיר מרמש
2. טרייסי קדיס

בקשה (שנייה) בעניינה של המשיבה 2 להארכת מעצר מעבר לתשעה חודשים לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: כ"ד בסיון התשע"ט (27.6.2019)

בשם המבקשת: עו"ד מירי קולומבוס

בשם המשיבה 2: עו"ד משה סרגוביץ, עו"ד מיכל רובינשטיין

החלטה (בעניינה של המשיבה 2)

1. בפני בקשה להארכת מעצרה של המשיבה 2 מיום 4.7.2019 בתשעים ימים או עד למתן פסק דין בתפ"ח 13903-07-08 בבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, לפי המוקדם. הפרשה הניצבת ביסוד הבקשה דנן היא כאובה במיוחד, ועניינה במותה בטרם עת של אישה שהנאשמים ברציחתה הם בתה ובן זוגה של הבת.

2. ביום 5.7.2018 הוגש כתב אישום נגד המשיבה 2 ובן זוגה, הוא המשיב 1, בגין רציחת אמה של המשיבה 2. לפי

- כתב האישום, בין המשיבים התקיים קשר זוגי שמשפחתה של המשיבה התנגדה לו. על רקע זה, נטען, קשרו השניים קשר לגרום בכוונה תחילה למותה של האם וכן לחבול בגיסה של המשיבה חבלה חמורה באמצעות ירי מכלי מנשק. כתב האישום ייחס למשיבה עבירה של רצח אם לפי סעיף 300(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). כמו כן, לשני המשיבים יחד יוחסו עבירת רצח לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, שתי עבירות של קשירת לפשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, עבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין וכן עבירה של הונאה בכרטיס חיוב לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו-1986.
3. בד בבד עם כתב האישום הוגשה גם בקשה למעצרים של המשיבים מאחורי סורג ובריה עד תום ההליכים נגדם, וזו התקבלה בבית המשפט המחוזי (בעניינה של המשיבה 2 ביום 3.9.2018, ובענייניו של המשיב 1 עוד קודם לכן, ביום 26.8.2018). ערר שהגישה המשיבה 2 על ההחלטה בעניינה נדחה ביום 17.10.2018 (בש"פ 6804/18, השופט י' אלרון). משחלפו תשעה חודשים, הגישה המדינה בקשה להארכת מעצרים של המשיבים בתשעים ימים. המשיב 1 הסכים להארכת מעצרו, וביום 3.4.2019 הוארך גם מעצרה של המשיבה 2 (בש"פ 2237/19, השופטת י' וילנר).
4. בבקשה דנן מתבקשת אפוא הארכת מעצר נוספת, שנייה במספר, בתשעים ימים (או עד למתן פסק דין בתיק העיקרי), והיא הוגשה מלכתחילה בעניינם של שני המשיבים ביום 24.6.2019. בבקשה צוין כי המשיב 1 מסכים להארכת מעצרו, ובהתאם לכך מעצרו הוארך (החלטתי מיום 24.6.2019). כעת נותרה להכרעה שאלת הארכת מעצרה של המשיבה 2.
5. בטרם יפורטו טיעוני הצדדים יצוין כי משפטם של המשיבים החל, ובשלב זה קשה עדיין להעריך את מועד סיומו. כעת קבועים שלושה מועדי הוכחות לקיומו של משפט זוטא, ולאחר מכן תימשך פרשת התביעה.
6. לטענת המדינה בעניינה של המשיבה 2 מוסיפות להתקיים גם בשלב זה שלוש עילות המעצר הקבועות בחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) - מסוכנות, שיבוש הליכי משפט והימלטות. באשר למסוכנות, מטעימה המדינה כי מעבר לקביעה הסטטוטורית ביחס לעבירות שבהן היא נאשמת (סעיפים 21(א)(1)(ג)(4) ו-21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים), נסיבות ביצוע המעשים, ובהן קור הרוח שנטען כי אפיין את פעולתה, מלמדות על המסוכנות הנשקפת ממנה. באשר להימלטות נטען כי חשש זה ממשי, שכן שני המשיבים תכננו לעשות כן. בנוסף נטען ביחס לכך כי קשריה של המשיבה 2 לאורך רופפים יחסית לנוכח ריחוקה ממשפחתה והעובדה שאיננה נמצאת במסגרת של עבודה או לימודים, וכן כי ירשה כספים מאביה המנוח שיכולים לסייע לה. דברים אלה, כך נטען, מתווספים לחשש האינהרנטי מפני הימלטות בעבירות שבהן נאשמת המשיבה 2, בהינתן העונש הצפוי לה אם תורשע. בנוסף, כפי שצוין, המדינה הדגישה גם את החשש מפני שיבוש הליכי משפט שעוד מתקיים בעניינה של המשיבה 2, כאשר הוזכר כי לפי עובדות כתב האישום המשיבים נקטו לכאורה בפעולות הסוואה, התחזות והעלמת ראיות.
7. מנגד, באי-כוחה של המשיבה 2 טוענים כי בשלה העת להורות על הזמנת תסקיר מבחן בעניינה, בהדגישם כי היא צעירה בת 18 ללא עבר פלילי. לשיטת באי-כוחה, ניתן לאיין את מסוכנותה של המשיבה 2 באמצעות חלופת מעצר. עוד נטען כי אין לקבל את הטענה לפיה למי שנולדה וגדלה בישראל אין כל זיקה למקום. באי-כוחה מוסיפים וטוענים כי חלקה במעשים המתוארים בכתב האישום מצומצם ומדגישים כי אף אלה הם תוצר של מערכת היחסים שניהלה עם המשיב 1, שאותה הם אפיינו כ"פתולוגית", והוסיפו כי אין חשש שנסיבות אלו יישנו.

8. לאחר שבחנתי את הדברים אני סבורה כי דין הבקשה להתקבל. אני תמימת דעים עם המדינה כי השילוב בין המסוכנות הסטטוטורית שמגלמות העבירות המתוארות בכתב האישום, שהן בין העבירות החמורות ביותר בספר החוקים, כמו גם זו הנלמדת מנסיבות ביצוע הנטענות, לבין החשש הממשי והמובנה להימלטות, מכריע את הכף לעבר הארכת המעצר. בית משפט זה עמד בעבר על הצורך בקיומן של נסיבות יוצאות דופן ונדירות על מנת שנאשם בעבירת רצח יצליח לסתור את חזקת המסוכנות הטבועה בה וניתן יהיה להורות על חלופת מעצר בעניינו (ראו למשל: בש"פ 2646/97 עודהנ' מדינת ישראל, פ"דנא(1) 523, 525-526 (1997); בש"פ 1777/19 מדינת ישראלנ' טאהא, פסקה 10 (24.3.2019)). בנסיבות דנן, גם כאשר נתתי דעתי לגילה של המשיבה 2 ולנסיבותיה, לא שוכנעתי כי עלה בידה לעשות כן.

9. סוף דבר: אני מורה על הארכת מעצרה של המשיבה 2 מיום 4.7.2019 בתשעים ימים או עד למתן פסק דין בתפ"ח 13903-07-08 בבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, לפי המוקדם.

ניתנה היום, כ"ח בסיון התשע"ט (1.7.2019).

ש ו פ ט ת